

**Волонтерський проект
«Не зникне в нас віра в казки й чудеса,
а поруч хай будуть добро і краса».**

Зміст

1. Вступ.....	3
2. Методи і технології проекту.....	7
3. Список використаних джерел.....	9
4. Додатки.....	11

Вступ

Виконавці проекту - практичний психолог, керівник гуртка «Чарівна казка», вчителі школи, волонтери шкільного гуртка «На крилах добра», вихованці шкільного соціально – реабілітаційного центру «Надія» та їх батьки. Педагогів – 9 осіб, волонтерів – 12 осіб, діти з обмеженими можливостями – 16 осіб, батьки – 10.

1. 3. Партнери проекту – депутати міської ради, місцева громада .

1. 4. Цільова аудиторія - учні шкіл, вихованці міського соціально – реабілітаційного центру, міська громадськість.

Актуальність проекту. Чому ми вирішили створити такий проект на базі школи?

Визнання дитини - це, передусім, реалізація її права бути самою собою, індивідуальністю, яка має свою позицію стосовно тих чи інших явищ, ситуацій, проблем. Незаперечне право дитини - висловлювати свої думки, брати участь у наших судженнях про неї. Визнання особистості дитини з самого початку її свідомого життя є дуже важливим. Особистіснозорієнтоване виховання передбачає, що педагог ставиться до дитини з повним визнанням її особистості і недоторканості, визнає поведінку і працю дитини, вірить у благородство її мотивів і вчинків.

Прийняття дитини означає безумовне позитивне ставлення до неї незалежно від того, відповідає її поведінка вимогам дорослих у даний момент чи ні. У виховному плані важливо, щоб у дитини було почуття, що її приймають і люблять незалежно від її досягнень

Нажаль, дітям з обмеженими можливостями на рівні держави навпаки приділялось недостатньо уваги, про них наче забували, помістивши в спеціальні школи або залишивши на домашньому навчанні. Ці діти жили в своєму маленькому світі з своїми великими проблемами. За все своє життя вони вчилися спілкуватися лише з такими ж як і вони та із своїми рідними, тому бояться або ставляться насторожено до інших, здорових людей. А коли час навчання закінчувався, діти залишалися «викинутими» у суспільство, якого вони не знали, а від незнання – боялися; бо весь час їм давали знати, що вони інші, не такі як усі. А ще Сухомлинський казав: «Знедолена природою дитина не повинна знати, що вона малоздібна, що в неї слабкий розум, слабкі сили. Виховання такої дитини повинно бути у сто разів ніжнішим, чуйнішим, дбайливішим».

Ми не можемо допомогти цим дітям матеріально, не можемо їм надати кваліфікованої медичної допомоги, але ми можемо ввести їх в світ здорових людей, навчити їх спілкуватися з ними, знаходити спільну мову, жити серед них. Ми можемо дати знання батькам як допомогти дитині адаптуватися до життя в суспільстві.

А, як писав Н. Шварцкопф: «Допомагаючи іншому піднятися угору, ви самі наближаєтеся до вершини». Тобто, коли ми допомагаємо слабшим і вчимо

це робити інших, то ми всі стаємо кращими, добрішими, справедливішими, вчимося боротися з перешкодами і долати їх, а, подолавши, стаємо сильнішими, терпимішими та чуйнішими. Тобто допомагаємо один одному і вчимося один в одного вмінню жити, творити добро, бо «життя залежить від бажання жити».

Тому нам дуже приємно, коли ми чуємо слова подяки та підтримки від наших дітей:

«Хтось нас не почує, хтось почує, але не зверне увагу; а хтось скористається нашою порадою і, можливо, це врятує йому життя або допоможе врятувати близьку людину. Ми, разом з психологами та вчителями школи, розвернули активну діяльність: проводимо години спілкування для молодших школярів, виступаємо на батьківських зборах, нарадах; організували і провели учнівську конференцію «Ми за здоровий спосіб життя», написали і донесли свій крик душі і до вас. Ми робимо все це тому, що нам дуже близькі слова Ушинського, який писав: «...біль душі завжди перебиває біль тіла, бо від болі тілесної ми плачемо, а від болі душевної – кричимо. Душа завжди прагне, щоб її крик хтось почув. Душі, які чують, перетворюються у білих янголів, а які не чують – помирають.» Хай же якомога більше душ відгукнеться на наш призив. І тоді, я впевнена, що і Господь нас почує!»

Учениця 10-А класу ЗОШ № 12

Баглай Тетяна

Мета проекту - Розвиток емоційно – вольової сфери дітей з обмеженими можливостями за рахунок стимуляції психічних процесів, пошук нерозкритих ресурсів, допомога в використанні їх з метою самореалізації, адаптація і соціалізація до життя в суспільстві за допомогою волонтерів нашої школи. Виховання таких загальнолюдських цінностей, як любов до ближнього, доброзичливість, емпатія та толерантність, віра в свої сили. **Та найважливішим ми вважаємо те, що діти з особливими потребами не повинні звикати лише до того, щоб отримувати допомогу, вони повинні мати можливість працювати на рівних з учнями – волонтерами, підтримувати їх і бути такими, як усі, разом творити та нести добро людям. А це і є, на наш погляд, та інтеграція в суспільство, якої ми так прагнемо. Ми докладаємо зусиль, щоб діти - інваліди зрозуміли, що їх хвороба - це не вирок, бо хворі люди так само можуть стати письменниками, поетами тощо і творити історію.**

- **Практичне завдання проекту**– закупити тренажери для учнів – інвалідів шкільного соціально – реабілітаційного центру «Надія».

Завдання проекту:

- Виховувати в учнів доброзичливе, толерантне ставлення до дітей з особливими потребами. Розвивати емпатійні навички.

- Знизити рівень тривожності та підвищити самооцінку до стану норми у дітей з обмеженими можливостями та у волонтерів – інвалідів.
- Сприяти згуртованості учнів, які співпрацюють у шкільному соціально – реабілітаційному центрі «Надія»(діти з обмеженими можливостями, волонтери – учні школи та волонтери, що навчаються в профтехліцеї).

- Вчити дітей – інвалідів та волонтерів не боятися спілкування з вчителями, вчитись висловлювати свої думки.
- Вчити педагогів школи прислухатися до думки учнів, поважати її.
- Дати зрозуміти батькам, що вони найперші та найголовніші помічники своїх дітей та вчителів.
- Надати необхідний запас знань та корисної інформації, яку можна використовувати на практиці.
- Допомогти волонтерам повірити у свої сили, в те, що вони та їх підтримка справді необхідні дітям – інвалідам.
- Виховувати в дітях вміння співпереживати, допомагати і підтримувати один одного на даному етапі для того, щоб це стало звичкою в майбутньому, а бажання допомогти слабшому залишилося з ними на все життя.

Партнери проекту та бенефіціари:

- Виконавці проекту - практичний психолог, керівник гуртка «Чарівна казка», вчителі школи, волонтери шкільного гуртка «На крилах добра», вихованці шкільного соціально – реабілітаційного центру «Надія» та їх батьки.
- Партнери проекту – депутати міської ради, місцева громада .
- Цільова аудиторія - учні шкіл, вихованці міського соціально – реабілітаційного центру, міська громадськість.

Основні етапи упровадження, рівень реалізованості:

I. Організаційний етап (листопад - грудень):

- На засіданні круглого столу, в якому брали участь волонтери та педагоги школи були поставлені наступні завдання, які ми хочемо вирішити в 2011-2012 н.р.:

1. Закупити тренажери для учнів з особливими потребами, які відвідують шкільний соціально – реабілітаційний центр «Надія».

2. Залучити учнів – інвалідів підліткового віку до волонтерської діяльності на рівні із здоровими учнями.

3. Поширити інформацію про шкільну волонтерську організацію «На крилах добра» на рівні міста Кременчука та Полтавської області.

II. Основний етап (січень - квітень):

- Поновлено роботу шкільного гуртка «Чарівна казка» для учнів – інвалідів школи.

- Розроблено та створено новий репертуар казкового театру .

- За допомогою батьків створені нові костюми для театральних постановок.

- Волонтерами проведені акції «Подаруй іграшку» та «Діти - дітям» до Дня людей з обмеженими можливостями . На зібрані гроші придбано ручний тренажер для шкільного соціально – реабілітаційного центру «Надія».

- Організовано виступ гуртка учнів – інвалідів «Чарівна казка» перед місцевою громадою (депутатами міської ради тощо та перед учнями інших

шкіл міста) та перед вихованцями міського соціально – реабілітаційного центру. На зібрані гроші придбано другий тренажер (велотренажер) для шкільного соціально – реабілітаційного центру «Надія». До того ж депутатом міської ради Погрібним подаровано для центру «Надія» третій тренажер .

III. Підсумковий етап (травень та вересень):

- З метою поширення інформації про діяльність шкільного соціально – реабілітаційного центру «Надія» серед молоді області учениця – волонтер 10-го класу Стрельчук Анастасія написала від імені всіх волонтерів школи лист «На крилах добра» на конкурс «Подаруй добро по колу», в якому описано діяльність одноіменного волонтерського гуртка , за що отримала диплом за II місце та була запрошена на волонтерський форум у місто Полтаву (Додаток 1).

- За результатами проекту було проведено свято передачі досвіду та прийняття до лав волонтерської організації молодого поповнення – учнів 8 класів, вручення їм емблеми та девізу організації.

Очікувані результати реалізації проекту

Адаптація дітей з особливими потребами до соціального середовища, розвиток і формування у дітей – інвалідів та волонтерів позитивних загальнолюдських якостей, вміння жити в колективі. Найголовніше, на нашу думку, це дружні стосунки між учнями, вчителями та батьками тобто всіма учасниками навчально – виховного процесу та отримання завдяки спільним зусиллям трьох тренажерів для вихованців шкільного соціально – реабілітаційного центру «Надія».

Перспективи розвитку проекту:

Ми сподіваємось, що цей проект буде жити багато років і у нас буде час допомогти дітям, які потребують нашої допомоги, бо, нажаль, кількість дітей з обмеженими можливостями не зменшується і їм завжди потрібна наша підтримка, допомога і увага, а нам потрібні їх чисті відкриті серця, їх терпіння та бажання жити і виживати, і при цьому допомагати та підтримувати інших. Для участі у проекті ми залучаємо нових членів волонтерської організації, з радістю приймаємо їх до наших лав.

Методи і технології проекту

Інноваційні технології. Лінійні стратегії.

Технологічні стратегії, що застосовуються в процесі соціального проектування, варіюються залежно від конкретної проектної ситуації.

Лінійна стратегія застосовується, як правило, в якості взаємопов'язаних послідовних дій, в яких кожна дія залежить від результату попереднього, але не залежить від результатів наступних дій.

з/п	Що проводилось	Дата проведення	Відповідальні
1.	<p><u>Організаційний етап</u> Засідання круглого столу за ініціативи учнів – волонтерів гуртка юного волонтера «На крилах добра».</p>	Листопад - грудень	Учні, практичний психолог та педагоги школи.
1. 2. 3. 4.	<p><u>Основний етап</u> За ініціативи волонтерів школи поновлена робота гуртка «Чарівна казка», в якому задіяні учні – інваліди школи.</p> <p>Оновлений репертуар казкового театру «Чарівна казка».</p> <p>За допомогою батьків створені нові костюми для театральних постановок.</p> <p>Волонтерами проведені акції «Подаруй іграшку» та «Діти - дітям» до Дня людей з обмеженими можливостями. На зібрані гроші придбано ручний тренажер для шкільного соціально – реабілітаційного центру «Надія».</p> <p>Організовані виступи гуртка учнів – інвалідів «Чарівна казка» перед місцевою громадою (депутатами міської ради, місцевою громадськістю тощо та перед учнями інших шкіл міста) та перед вихованцями міського соціально - реабілітаційного центру. На зібрані гроші придбано другий тренажер (велотренажер) для шкільного</p>	Січень - квітень	<p>Волонтери, учні – інваліди, педагоги</p> <p>Волонтери, учні – інваліди, педагоги</p> <p>Батьки, учні</p> <p>Волонтери, учні – інваліди, педагоги</p> <p>Волонтери, учні – інваліди, педагоги, батьки</p> <p>Волонтери, учні – інваліди, педагоги,</p>

6.	соціально – реабілітаційного центру «Надія». До того ж депутатом Погрібним подаровано для центру «Надія» третій тренажер.		батьки
1. 2.	<p><u>Підсумковий етап</u></p> <p>Взяли участь у конкурсі «Подаруй добро по колу» з метою поширення інформації про діяльність шкільного соціально – реабілітаційного центру «Надія» серед молоді області. (Учениця – волонтер 10-го класу Стрельчук Анастасія написала від імені всіх волонтерів школи лист про діяльність волонтерського гуртка «На крилах добра», отримала диплом за II місце та була запрошена на волонтерський форум у місто Полтаву.)</p> <p>За результатами проекту було проведено свято передачі досвіду та прийняття до лав волонтерської організації молодого поповнення – учнів 8 класів, вручення їм емблеми та девізу організації.</p>	Травень та вересень	<p>Волонтери, педагоги школи</p> <p>Волонтери, педагоги школи, вихованці шкільного соціально – реабілітаційного центру «Надія».</p>

Список використаних джерел

1. Автономов, А.С. Соціальні технології міжсекторної взаємодії в сучасній Росії: підручник. / Під загальною редакцією А. С. Автономова. М.: Фонд «НАН», 2003. - 416 с.
2. Анісімов, С. Управління проектами. Російський досвід / С. Анісімов, Є. Анісімова. - СПб.: Вектор, 2006. - С. 8.
3. Антропова, Ю. Ю. Проектне управління / Ю. Антропова. / Вісник Хмельницького державного університету. 2009. № 11 (149). - Серія Філософія. Соціологія. Культурологія. Вип. 11 .- С. 164-168.
4. Бестужев-Лада, І.В. Соціальне прогнозування: курс лекцій / І.В. Бестужев-Лада, Г.А.Наместникова. - М.: Педагогічне товариство Росії, 2007. - 392 с.
5. Вікторова, Т.Б. Соціальне проектування - соціальна дія / Т.Б. Вікторова. // Додаткова освіта. - № 1, 2006. - С. 51-53.
6. Герасимова, Т. В. Технології надання соціальних послуг підліткам та дітям у важкій життєвій ситуації / Т.В. Герасимова. - М.: Академ проект. 2004. - 118 с.
7. Григор'єва, Н. Ю. Технології соціальної роботи / Н. Ю. Григор 'єва, Є. Ю. Герасимова. -Саратов, 2003. - 142 с.
8. Ковальов, В. М. Соціологія управління соціальною сферою / В. Ковальов. - М.: Академ.проект, 2003. - 232 с.
9. Кравченко, А.І. Соціологія управління: фундаментальний курс: навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів / А. І. Кравченко, І.О. Тюріна І.О. - 4-е вид., Испр., І доп. - М.: Академічний Проект; Ділова книга, 2008. - 983 с.
10. Курбатов, В.І. Соціальне проектування: навчальний посібник. / В. І. Курбатов, О.В.Курбатова. - Вид-во Фенікс. М.: 2001. - 416 с.
11. Луків, В.А. Соціальне проектування / В. А. Луків. - Вид-во Флінта. М.: 2007. - 397.
12. Лукс, Г.А. Соціальне інноваційне проектування в регіональній молодіжній політиці / Г. А. Лукс. - Самара: Вид-во «Самарський університет», 2009. - 278 с.

13. Носакова, Т.В. Роль проектних технологій у процесі соціалізації особистості (на прикладі соціальної підготовки учнів до сімейного життя) / Т.В. Носакова. / Додаткова освіта. - № 3, 2005. - С. 41-42.
14. Оцінка проектів і програм. Школа управління НКО. Книга IV. Під ред. Центру підтримки НКО. - М.: ЦПНКО, 2003. - 232 с.
15. Соціологія. Основи загальної теорії: Підручник для вузів / Відп. ред. академік РАН Г.В.Осипов. - М.: Видавництво Норма, 2002. - 912 с. Глава 22. Прогнозування в соціології.
16. Тихонов, А.В. Соціологія управління / А. В. Тихомиров. - Вид. 2-е, доп, і перераб. / М.: «Канон +» РООІ «Реабілітація», 2007. - 472 с.

Додатки.

Додаток 1 Лист волонтера школи Стрельчук Анастасії на конкурс «Подаруй добро по колу».

ДОДАТОК 1 НА КРИЛАХ ДОБРА

Яскраво сяяло сонце... Я в гарному настрої йшла на своє улюблене заняття, згадуючи наш минулий концерт з шаленим шквалом овацій, і мені так захотілося повторити це знову, що я, не відчуваючи землі, летіла у будинок культури. Я не помічала нікого і нічого, але раптово біля центрального входу побачила хлопчика років семи, який стояв разом із своїм товаришем і ніяк все міг піднятися на засніжену сходинку. Спочатку я не зрозуміла, чому? Та згодом все стало на свої місця - хлопчина-інвалід... Але чому його товариш просто стоїть і навіть не думає про те, щоб допомогти другу піднятися!!!?? Я стояла неподалік від сходинок, чекаючи подругу, з якою домовилися зустрітися, і була свідком жорстокої і незрозумілої мені досі бесіди...Адже Творець бажав, щоб людина з часу свого існування раділа і приносила радість ближнім, щоб творила добро на щастя людям.

Хлопчина-інвалід дрижачим голосом благав свого супутника допомогти йому, але той, з якоїсь невідомої мені причини, відмовлявся, мовляв, йому самому важко піднятися і краще дочекатися мами. Але тон, яким це було сказано, просто не залишив сумніву у тому, що хлопцю було банально лінь. Я вже хотіла втрутитися, але підійшла мама інваліда, яка і допомогла хлопчику піднятися і піднятися не просто на сходи палацу культури, а піднятися над байдужістю і лінню його товариша. Мати для сина стала на цей час крилами, без яких він здавався маленьким та слабким.

Увесь день після побаченого я ходила під враженням цієї не зовсім людської і, що найстрашніше, саме дитячої, байдужості того «товариша», який навіть не захотів допомогти або просто простягти руку. Народитися "не такою, як треба", - завжди велике горе для дитини. Я стала свідком того, що людей з обмеженими можливостями часто вважають нерівноправними членами суспільства, а тягарем. Власне кажучи, навіть саме слово "інвалід", походить від англійського *invalid* - такий, що немає сили, неповноцінний. Звичайно, життя – це не просто велика дорога без жодних перешкод. Будь-яке життя, добре прожите,- це довге життя. І не важливо скільки тобі років, і материнські руки вже не такі гладенькі, але як завжди - теплі та ніжні, і це – найголовніше. Справа не в тому, як на тебе впливають інші, а в тому, як ти впливаєш на них. Тому постійна замкненість у собі приносить тільки шкоду. Щоб прожити гарне життя, потрібно бути собою, відкриватися іншим, бути готовим на самопожертву.

Я пригадала, як ми з однокласниками прагнули допомогти таким дітям, хотіли стати тими самими крилами, які піднімуть їх над людською черствістю,

байдужістю та злістю на тих, хто не такий як вони; як шукали усі можливі шляхи для здійснення свого бажання та їх мрій... Як довго міркували, що краще зробити, як допомогти дітям з обмеженими можливостями почувати себе «своїми», потрібними у стінах нашої школи, користуючись правилом, що всі діти рівні, і ми повинні чинити добро не для похвальби, а для душі. Все, що ми робимо, має виток із одного джерела і служить одній цілі – Любові. А любов – це перша і друга заповідь нашого християнського життя. І без любові немає правди. Тому треба вчитися приносити правду і справедливість там, де її часом бракує. Правда мовчазна, праця мовчазна, любов мовчазна, вони можуть вплинути далекосяжно на дійсність, на суспільство, якщо будуть звернені обличчям до людей, які потребують нашої допомоги.

У нас виникло багато ідей, і ми вирішили створити школу юного волонтера, яку назвали «На крилах добра». До неї увійшли учні 9 - х та 11-х класів. Дівчата і хлопці переймаються і живуть проблемами наших дітлахів. Ми разом із психологами та вчителями школи розробили заходи по організації роботи нашого волонтерського загону. Звичайно, пропозицій було безліч, ми навіть розгубилися, бо стільки можна зробити добрих справ, а на все не вистачає часу. Крім того, усю нашу роботу ми спрямували на допомогу дітям з обмеженими можливостями, що є вихованцями нашого шкільного соціально – реабілітаційного центру “Надія”. Цей центр відвідують 23 дитини, які мають вади у фізичному здоров’ї. Деякі з них не можуть самостійно дістатися школи, і ми допомагаємо їм в цьому, приводячи на заняття у центр та відводячи додому. Для розвитку наших “зірочок” – дітей – інвалідів волонтери разом з учителями відшуковували різні форми роботи: розвиваючі і рухливі ігри, гурток казки, свята, корекційні та фізичні заняття, тренування; намагалися постійно знаходитися поряд з цими дітками, підтримуючи та допомагаючи їм. Вихованці центру змогли знайти собі тут знайомих, однодумців, навіть вірних друзів і серед здорових учнів. Ми ж, в свою чергу, проводимо різноманітні акції, завдяки яким залучаємо усіх учнів школи до надання допомоги та підтримки дітей з обмеженими можливостями. Займаємося благодійними зборами коштів, проведенням ярмарків і концертів. На вилучені кошти купуємо дітям подарунки(книжки, ігри, іграшки), а потім на святах, які організуємо спеціально для них (“Добро в душі, добро в серцях ніколи не покине нас”, “День іменинника”, “Дорогою душі людської”, “Повір: у тебе є талант!” та інші), ми вручаємо їм ці невеличкі презенти. Звичайно, на наших очах дітки починають сяяти, як маленькі яскраві сонечка, і від цього усім стає тепліше і світліше на душі. Адже найпрекрасніша риса людини – це бажання посміхатися, вдало жартувати і вміти не сприймати себе надто серйозно. Адже не можна бути щасливим і не випромінювати життєвої радості.

Ми ж, в свою чергу, отримуємо від них теплоту і ніжність, вдячність і дитячу безкорисливість, практично народжуючись заново у цьому сяйві дитячого щастя!

Користуючись нагодою, я закликаю усіх людей зупинитися на хвилинку у нашому стрімкому життєвому ритмі, озирнутися і знайти ті очі, які дивляться

на нас з вірою і надією. Якщо кожен із нас навчиться щиро дарувати, сіяти добро, нести радість, то світ обов'язково стане кращим!

Лист написала учениця 10-А класу ЗОШ № 12 м. Кременчука Полтавської області Стрельчук Анастасія від імені волонтерів школи.